

YTTRANDE

Datum
2009-02-03

Dnr
5331-08-45

Uppsala tingsrätt
Box 1113
751 41 UPPSALA

Mål nr T 3897-08 Olivia Rozum ./ staten angående skadestånd

Staten har förelagts att lämna ett skriftligt yttrande och får härmed anföra följande.

Antalet sökande

De siffror som Olivia Rozum har presenterat under punkten 2 i yttrandet den 26 januari 2009 (tingsrättens aktbilaga 87) är korrekta sånär som på en siffra. Antalet sökande till urvalsgruppen BF hösten 2007 ska rätteligen vara 88 stycken (65 kvinnor och 23 män).

Den viktade lottningen m.m.

Närmare om antagningsförfarandet

Antagningen har som nämnts i svaromålet ombesörjts på SLU:s uppdrag av Verket för Högskoleservice (VHS). Urvalet sker i två omgångar; urval 1 som äger rum i början av juli, och urval 2 som äger rum i början av augusti, efter det att svar beträffande urval 1 har kommit in. Härefter kan reservantagning ske vid respektive universitet / högskola, vilket då sköts av högskolan själv och inte av VHS. Urvalet vid VHS har skett med systemet NyA (Högskolornas nya antagningssystem) och har i huvudsak gått till enligt följande (sifferhänvisningar avser numreringen i VHS kravdokument "Urvalet i NyA", vilket i relevanta delar, s. 16-25 och 67-68, bifogas för kännedom, bilaga 1. Hela dokumentet tillställs tingsrätten och käreandombuden i elektronisk form).

a) Data samlas in beträffande samtliga sökande. Med data avses bl.a. sökalternativ och meritvärden, se 4.1.1.

b) En kölista upprättas för varje urvalsgrupp. En enskild sökande kan, beroende på hans eller hennes meriter, finnas i flera urvalsgrupper. Kölistan ska senare användas bl.a. vid urval mellan personer med samma jämförelsetal och upprättas genom lottning, varvid ett eller flera skiljekriterier används, se 4.1.2.1, 5.1.2.8 och 7.8. Vid antagningen till veterinärprogrammet vid SLU har som nämnts skiljekriteriet underrepresenterat kön använts. Det skiljekriteriet innebär per definition

att viktad lottning används, se 7.8. Det är alltså i detta skede som den viktade lottningen har ägt rum.

c) Sökande som inte ska delta i urvalet stryks. Sådana sökande är vid urval 1 bl.a. obehöriga, se 4.1.2.2.

d) Ett idealtillstånd beräknas för varje urvalsgrupp. Detta är ett riktmärke för hur många platser som idealt ska tilldelas varje urvalsgrupp, se 4.1.2.3. Som exempel kan nämnas hösten 2007. Urvalsmodellen var 40/60 (se svaromålet s. 3, stycke 2 för innebörden av detta) och antalet tillgängliga platser var 100. Antalet behöriga sökande i gruppen BG var 1 111 och antalet behöriga sökande i gruppen BF var 88. Idealtillstånden för de respektive grupperna torde därmed bli BG 55 platser, BF 5 platser samt HP och HA 20 platser vardera. Det faktiska utfallet kan komma att skilja sig från idealtillståndet om det inte finns tillräckligt många behöriga sökande i den aktuella urvalsgruppen.

e) Platserna fördelas. Fördelningen sker plats för plats mellan de olika urvalsgrupperna i en ordning som bestäms av gruppens avstånd till sitt idealtillstånd, se 4.1.3. Den grupp som har längst avstånd tilldelas en plats först. I exemplet hösten 2007 tilldelas alltså BG först 35 platser. Därefter tilldelas BG, HP och HA 15 platser vardera i tur och ordning. Slutligen tilldelas samtliga grupper 5 platser vardera. Den första plats som gruppen BF tilldelas är alltså nummer 82 (eller möjligen 81, 83 eller 84). Om en sökande finns i flera grupper och antas i en stryks denne i de övriga grupperna. Med andra ord kan konkurrensen i gruppen minska ju senare gruppen tilldelas en plats. Inom gruppen fördelas varje tillgänglig plats utifrån de könummer som tilldelats enligt b) ovan.

f) Reservlistor upprättas. När samtliga platser är tillsatta utgör de resterande delarna av kölistorna reservlistor. Någon ny ordning skapas inte.

g) Antagnings- och reservplaceringsbesked skickas till samtliga sökande.

h) Urval 2 sker. Detta går till på samma sätt som urval 1, med den skillnaden att samma kölista som tidigare upprättats används och strykningar enligt c) också sker utifrån vilka svar som lämnats på antagnings- och reservplaceringsbeskeden, se 4.1.2.2. Efter detta är VHS urval klart. Kvarvarande reservlistor lämnas då till respektive universitet för eventuell reservantagning.

Det beskrivna förfarandet innebär såvitt staten kan förstå att hela listan upprättas på en gång (se b) ovan) och någon ”omräkning” av viktningen efter varje tilldelat könummer sker inte. Det innebär också att om man ska räkna på sannolikheten för att slutligen antas räcker det inte med att räkna på sannolikheten för att (i fallet BF hösten 2007) bli nummer 1-5 på listan eftersom en eller flera av dessa fem kan falla bort dels i stegen c) och e) i såväl urval 1 som urval 2, dels vid universitets reservantagning.

Information om den viktade lottningen

Information om att skiljekriteriet underrepresenterat kön (vilket alltså per definition innebär viktad lottning) används vid antagning till högskoleutbildning har funnits i VHS tryckta anmälningsskatalog och på Högskoleverkets webbsida för studieinformation www.studera.nu. Här har också funnits information om att tillträdesregler finns i högskolelagen, högskoleförordningen och respektive universitets / högskolas regelsystem (se t.ex. bilaga 2 till Olivia Rozums yttrande, tingsrättens aktbilaga 89). Att skiljekriteriet underrepresenterat kön används har

också framgått av Sveriges Lantbruksuniversitets (SLU) antagningsordning, vilken har funnits och finns att tillgå på SLU:s hemsida www.slu.se. SLU har inte specifikt informerat om den viktade lottningen vare sig i sina programkataloger eller direkt till de enskilda sökandena. Staten har ingen uppfattning om i vilken utsträckning de sökande har tagit del av den information som har funnits tillgänglig i detta avseende. Enligt statens uppfattning saknar denna fråga i och för betydelse för frågan om förfarandets tillåtlighet.

Har den viktade lottningen utgjort kvotering?

SLU har valt att tillämpa viktad lottning istället för kvotering. Enligt gällande regelverk har man inte haft rätt att helt utesluta kvinnliga sökande.

Enligt statens uppfattning utgör den viktade lottningen inte kvotering. Begreppet kvotering bör förbehållas situationen då ett visst antal platser på förhand har förbehållits åt en viss grupp (i detta fall ett visst kön). Det andra könet har vid kvotering inte någon möjlighet att få plats. Vid den viktade lottningen har båda könen haft en möjlighet att få plats på utbildningen. Staten bestrider inte att denna möjlighet i det aktuella fallet har varit avsevärt större för män än för kvinnor. Detta innebär emellertid inte att det har förekommit kvotering, vare sig teoretiskt sett eller ”de facto”. Att resultatet de facto har blivit att endast män har antagits förändrar inte statens uppfattning. Staten delar emellertid Olivia Rozums uppfattning att avgörande för frågan om det i målet aktuella förfarandets laglighet inte är vad man kallar det utan vilka faktiska omständigheter som har förelegat, framför allt vilka överväganden som legat bakom användandet och vilka effekter förfarandet har fått.

SLU:s överväganden vid valet att använda viktad lottning

SLU är ett sektorsuniversitet vars huvudsakliga uppgifter är utbildning, forskning, information och miljöanalys. Någon rangordning mellan dessa uppgifter finns inte. När det specifikt gäller veterinärutbildningen så leder den till en yrkesexamen som är legitimationsgrundande. SLU har därmed även ett ansvar för att förse arbetsmarknaden med relevant arbetskraft.

När SLU beslutade sig för att använda skiljekriteriet underrepresenterat kön har syftet i första hand varit att jämna ut könsfördelningen på utbildningen, eftersom denna, och inte arbetsmarknaden, är SLU:s primära ansvar. Detta har varit önskvärt för att förbättra den studiensociala miljön. SLU är av uppfattningen att den studiensociala miljön förbättras med en mer könsbalanserad sammansättning i studentgrupperna.

Vid ställningstagandet har SLU dock inte bortsett från förhållandena på arbetsmarknaden. Det har bl.a. visat sig att ju fler kvinnor som examineras från utbildningen desto svårare har det blivit att rekrytera arbetskraft inom vissa veterinärmedicinska områden, framför allt när det gäller arbete med lantbrukets djur, t.ex. som distriktsveterinär. Detta beror möjligen på att dessa yrkesinriktningar är mer fysiskt krävande. De kvinnliga studenterna på veterinärutbildningen är i allmänhet

mer intresserade av att arbeta med t.ex. häst och hund. SLU har därför strävat och strävar efter att få ut fler män på arbetsmarknaden.

Enligt statens uppfattning kan man inte se utbildningen och arbetsmarknaden som två isolerade företeelser eftersom dessa, särskilt när det är fråga om en yrkesutbildning, är så tätt sammanlänkande. Man kan inte vidta en åtgärd på utbildningen utan att överväga dess konsekvenser på arbetsmarknaden (mer om detta nedan). SLU:s primära ansvar är dock utbildningen.

Könsfördelningen på utbildningen och arbetsmarknaden

Staten utgår ifrån att det är ostridigt att könsfördelningen på veterinärutbildningen i Sverige är och vid den i målet aktuella tidpunkten var obalanserad och kvinno-dominerad.

Staten är i och för sig av uppfattningen att könsfördelningen på såväl utbildningen som arbetsmarknaden, varvid dessa som nämnts inte heller kan ses isolerade, är relevant vid tillämpning av den EG-rättsliga proportionalitetsprincipen. I det här målet, som gäller åtgärder vidtagna av ett universitet, faller det sig emellertid naturligt att det i första hand är förhållandena på utbildningen man ska titta på. Vidare är det i första hand den nationella arbetsmarknaden som är relevant.

Utbildningen eller arbetsmarknaden?

Likabehandlingsdirektivet syftar främst till att främja jämställdhet i arbetslivet. Direktivet är i fråga om utbildning endast tillämpligt på yrkesutbildningar, vilka har direkt anknytning till utövandet av ett yrke. Av detta följer att en åtgärd vidtagen på en yrkesutbildning i ett EG-rättsligt sammanhang inte kan ses isolerat från arbetsmarknaden. Tvärtom är en sådan åtgärd med ett EG-rättsligt synsätt även att se som en åtgärd som syftar till att uppnå resultat på arbetsmarknaden.

Före september 2002 hade likabehandlingsdirektivet en annan lydelse än den nuvarande. Då föreskrevs i artikel 2.4 att direktivet inte skulle ”hindra åtgärder som främjar lika möjligheter för kvinnor och män, [---] på de områden som nämns i artikel 1.1.”

Artikel 1.1 var då densamma som idag och anger att likabehandlingsprincipen gäller ”i fråga om tillgång till anställning, däribland befordran, yrkesutbildning, arbetsvillkor och [---] social trygghet.”

Direktivets tidigare ordalydelse omfattade alltså tveklöst åtgärder som syftade till att främja lika möjligheter för kvinnor och män på såväl yrkesutbildningsområdet som arbetsmarknaden.

EG-domstolens dom i Kalankemålet (dom den 17 oktober 1995 i mål C-450/93) kritiserades på grund av att utrymmet för positiv särbehandling ansågs alltför snävt och fick bl.a. till följd att kommissionen föreslog att likabehandlingsdirektivet skulle ändras i syfte att tydliggöra att positiv särbehandling i vissa fall var tillåten.

Den efterföljande debatten fick till följd att EG-fördraget ändrades på så sätt att nuvarande artikel 141.4 EG infördes. Enligt den bestämmelsen får, ”i syfte att i praktiken säkerställa full jämställdhet i arbetslivet mellan kvinnor och män, principen om likabehandling inte hindra en medlemsstat från att behålla eller besluta om åtgärder som rör särskilda förmåner för att göra det lättare för det underrepresenterade könet att bedriva en yrkesverksamhet eller för att förebygga eller kompensera nackdelar i yrkeskarriären.”

Syftet med införandet av bestämmelsen var alltså att stärka det lagliga stödet för positiv särbehandling. Till följd av den nya bestämmelsen i fördraget och EG-domstolens praxis på området ändrades artikel 2 i likabehandlingsdirektivet 2002. Numera föreskrivs i artikel 2.8 att ”medlemsstaterna får behålla eller besluta om åtgärder inom ramen för artikel 141.4 i fördraget för att i praktiken säkerställa full jämställdhet mellan kvinnor och män.”

Olivia Rozums tolkning av artikel 141.4 EG:s ordalydelse, innebärande att åtgärder endast får vidtas i syfte att uppnå jämställdhet *i arbetslivet*, är enligt statens uppfattning oriktig. I vilket syfte åtgärder får vidtas regleras inte utslutande i första satsen utan framgår även av andra satsen, nämligen ”att göra det lättare för det underrepresenterade könet att bedriva en yrkesverksamhet eller för att förebygga eller kompensera nackdelar i yrkeskarriären.” Att försöka tillse att könsfördelningen på en yrkesutbildning blir jämnare är ett steg på vägen för att göra det lättare för det underrepresenterade könet att bedriva en yrkesverksamhet. Den åtgärd som SLU har vidtagit är alltså fullt förenlig med artikel 141.4 EG.

Denna slutsats kan också dras vid en ändamålstolkning av de aktuella bestämmelserna. Artikel 141.4 EG och artikel 2.8 likabehandlingsdirektivet har som nämnts tillkommit som ett led i ett flerårigt arbete som syftat till att stärka stödet för positiv särbehandling. Att mot den bakgrunden påstå att de nuvarande bestämmelserna har ett mer inskränkt tillämpningsområde än ordalydelsen av den tidigare artikel 2.4 likabehandlingsdirektivet, som uttryckligen tillät åtgärder som främjar lika åtgärder för kvinnor och män i fråga om tillträde till utbildning, är ologiskt.

I Badeckfallet (dom den 28 mars 2000 i mål C-158/97) prövade EG-domstolen bl.a. frågan om inkvotering av kvinnor på vissa utbildningsplatser. I målet framgick att den nationella lagstiftningen i detta avseende tillkommit för att uppnå en jämnare fördelning av utbildningsplatserna (p. 50 i domen). Domstolen konstaterade att åtgärderna således var avsedda att avlägsna orsakerna till att kvinnor hade mindre möjligheter att få arbete och att göra karriär, och de bestod framför allt i yrkesorientering och yrkesutbildning. Sådana åtgärder ansåg domstolen vara tillåtna enligt artikel 2.4 såsom åtgärder som syftar till att förbättra kvinnors möjligheter att konkurrera på arbetsmarknaden och göra karriär på samma villkor som män (p. 54 i domen). EG-domstolen har alltså tillåtit åtgärder som i första hand syftar till att jämna ut könsfördelningen på utbildningen.

EG-domstolen har i sin praxis angående likabehandlingsdirektivet skiljt på åtgärder som syftar till ett visst resultat (t.ex. tillträde till en anställning eller en

befordran) och åtgärder som syftar till att skapa bättre möjligheter för det underrepresenterade könet (t.ex. tillträde till utbildning eller kallelse till anställningsintervju). Utrymmet för positiv särbehandling vid den första typen av åtgärder är enligt EG-domstolen mycket mindre än vid den andra typen. EG-domstolens praxis (liksom likabehandlingsdirektivet) bygger på synsättet att utbildning är ett medel för att uppnå anställning.

Den nationella eller europeiska arbetsmarknaden?

En svensk veterinärexamen ger visserligen behörighet att arbeta som veterinär inom EU. Den som skaffar sig de ytterligare kunskaper som varje land kräver kan dessutom arbeta utanför EU. Det överlägset vanligaste är dock att studenter som examineras i Sverige också arbetar i Sverige.

Enligt statens uppfattning är det i första hand den nationella arbetsmarknaden som är relevant i målet. Staten noterar också att det är först sedan Olivia Rozum i vart fall underförstått har vidgått att de siffror hon tidigare åberopat beträffande den svenska arbetsmarknaden inte längre är aktuella som hon hävdar att det är den europeiska arbetsmarknaden som är relevant.

Den EG-rättsliga behörigheten på utbildningsområdet är begränsad. Det finns för en medlemsstat inte någon gemenskapsrättslig skyldighet att t.ex. tillse att antalet utbildningsplatser motsvarar behovet av utbildade i Europa. Redan härav följer att de åtgärder en medlemsstat vidtar på utbildningsområdet i första hand måste ha de nationella förhållandena som utgångspunkt. Vidare har inte i något fall i EG-domstolens praxis angående likabehandlingsdirektivet diskuterats den EG-rättsliga arbetsmarknaden utan åtgärdernas tillåtlighet har bedömts utifrån om de har varit motiverade med hänsyn till nationella förhållanden.

Könsfördelningen på den nationella arbetsmarknaden

Olivia Rozum har inte återkommit i frågan om de av staten presenterade siffrorna från Sveriges Veterinärförbund (SVF) över antalet yrkesverkamma veterinärer kan vitsordas. I avsaknad av ett sådant besked får staten ge in ett intyg från SVF utvisande statistik över yrkesverksamma veterinärer i Sverige 2008, bilaga 2. Av intyget framgår, förutom vad som redan har angetts i svaromålet, att andelen kvinnor på arbetsmarknaden har ökat stadigt de senaste fem åren.

Staten noterar att de siffror som Olivia Rozum har hänfört sig till i sitt senaste yttrande beträffande könsfördelningen på den svenska arbetsmarknaden på intet sätt motsäger de uppgifter som staten har lämnat i detta avseende. Den enda slutsats staten kan dra av detta är att det är numera får anses ostridigt att den svenska arbetsmarknaden för veterinärer inte längre är könsbalanserad utan kvinnodominerad.

Könsfördelningen på den europeiska arbetsmarknaden

På vilket sätt det går att utläsa av bilaga 3 till Olivia Rozums yttrande (Eurostats statistik, tingsrättens aktbilaga 90) att könsfördelningen bland yrkesverksamma

veterinärer är 57 % män och 43 % kvinnor i de angivna länderna är för statens del oklart. I den mån dessa uppgifter ska läggas till grund för någon bedömning i målet krävs en förklaring till den angivna bilagan.

Beträffande den åberopade statistiken från Tyskland, Italien och Frankrike kan för det första påpekas att det i och för sig inte framgår hur stor andelen kvinnor totalt sett är på arbetsmarknaden. Det är enligt statens uppfattning i och för sig inte osannolikt att andelen kvinnor på arbetsmarknaden totalt sett är lägre i Europa än i Sverige. Att andelen kvinnor i veterinäryrket är lägre i Europa än i Sverige skulle då i sig vara naturligt. Vidare visar de tyska siffrorna att andelen kvinnliga veterinärer på arbetsmarknaden stadigt ökat sedan 1997 (se tabell 11 i bilaga 4, tingsrättens aktbilaga 91). Dessutom visar såväl de italienska som de tyska (se tabell 8 i bilaga 5, tingsrättens aktbilaga 92) siffrorna att kvinnorna på senare tid dominerar starkt till antalet på utbildningarna. Detta talar sammantaget för att andelen kvinnor på arbetsmarknaden kommer att öka framöver på samma sätt som den gjort i Sverige på senare tid. Detta är enligt statens uppfattning av högsta relevans. Det kan inte rimligen vara så att man inte får vidta åtgärder för att motverka en klar tendens förrän problemstatusen redan har inträtt.

EG-rättens roll i målet

Staten konstaterar att det synes ha uppstått ett visst missförstånd i fråga om vad staten efterfrågat i denna del. Avsikten med frågeställningen i svaromålet var att få klarhet i om Olivia Rozum menar att det svenska regelverket inte överensstämmer med det EG-rättsliga och att staten därigenom har gjort sig en skadeståndsgrundande överträdelse av EG-rätten.

Eftersom den svenska lagen i nu aktuellt avseende innehåller ett tolkningsutrymme anser staten att den svenska lagstiftningen *inte kan* stå i strid med EG-rätten. EG-rätten i nu aktuellt avseende är nämligen en del av den svenska lagen. Staten kan emellertid inte förstå Olivia Rozum på annat sätt än att det som görs gällande är att den svenska likabehandlingslagen överensstämmer med EG-rätten och att den svenska lagen ska tolkas i ljuset av EG-rätten på området i fråga. Staten delar denna uppfattning. I en sådan situation, och då den svenska lagen innehåller ett tolkningsutrymme, kan den av Olivia Rozum uppställda hypotetiska andrahandssituationen aldrig uppstå. Är förfarandet otillåtet enligt EG-rätten kan det aldrig vara tillåtet enligt svensk lag. Skulle tingsrätten finna att förfarandet står i strid med direktivet och fördraget ska enligt statens uppfattning skadestånd utgå på grund av 13 § likabehandlingslagen och inte på grund av Francovich-doktrinen, skadeståndslagen eller allmänna skadeståndsrättsliga principer. Staten uppfattar att parterna egentligen är överens om detta.

För tydlighets skull – om tingsrätten skulle finna att den hypotetiska situation som Olivia Rozum ställer upp är möjlig – bestrider staten att förfarandet står i strid med direktivet och fördraget. Se angående detta vad som har anförts i svaromålet.

Handläggningsfrågor

Förhandsbesked från EG-domstolen

Staten delar Olivia Rozums uppfattning att det inte föreligger något behov av att inhämta förhandsbesked från EG-domstolen. Det är för övrigt oklart vilka frågor ett sådant förhandsbesked skulle innehålla. Som nämnts ovan står den svenska lagstiftningen i nu aktuellt avseende i överensstämmelse med EG-rätten. Den fråga målet gäller är huruvida SLU:s tillämpning i det enskilda fallet varit tillåten enligt denna lagstiftning. En sådan fråga kan inte EG-domstolen uttala sig om utan det är en fråga för den nationella domstolen att avgöra.

Hänskjutande till Högsta domstolen

Staten anser i och för sig att det skulle kunna vara tänkbart att hänskjuta frågan om den viktade lottningens tillåtlighet och storleken på ett eventuellt skadestånd till Högsta domstolen. Eftersom Olivia Rozum i sitt yttrande inte samtycker till detta, vilket enligt RB 56:13 är en förutsättning för ett sådant hänskjutande, avstår emellertid staten från att närmare diskutera den frågan.

Bevisning

Olivia Rozums bevisning

Staten noterar att Olivia Rozum åberopar förhör under sanningsförsäkran med sig själv samt vittnesförhör med tre gruppmedlemmar. Staten yrkar i första hand att dessa förhör ska avvisas med stöd av bestämmelsen i RB 35:7 1. De omständigheter Olivia Rozum vill bevisa med förhören är utan betydelse i målet.

Ett eventuellt utdömt skadestånd ska enligt likabehandlingslagen 13 § avse den kränkning som en sökande har blivit utsatt för genom att högskolan har åsidosatt förbudet i 7 § om diskriminering av sökande. Som angetts i svaromålet är av betydelse vid bestämmande av skadeståndets storlek diskrimineringens eller repressaliernas art och omfattning, de faktiska omständigheterna kring förfarandet samt avsikten och bevekelsegrunderna hos den som gjort sig skyldig till kränkning. I princip bör gälla att ett avsiktligt förfarande eller en avsiktlig underlåtenhet leder till ett högre skadestånd än ett oavsiktligt. Ytterst måste det alltid bli fråga om att fastställa skadeståndet efter en bedömning av alla relevanta omständigheter i det särskilda fallet. Enligt statens uppfattning är den missgynnades personliga uppfattning av det inträffande av högst begränsad betydelse vid bestämmande av skadeståndets storlek. Dessutom är som förhörstema angivet bl.a. följderna av att Olivia Rozum m.fl. inte beviljades en plats på veterinärutbildningen. I målet är inte på något sätt klarlagt att Olivia Rozum, om viktad lottning inte hade använts, skulle ha fått en plats på utbildningen. Sannolikheten för motsatsen är avsevärt större. Olivia Rozums uppgifter i detta avseende saknar därför helt relevans i målet.

Därutöver ifrågasätter staten avsikten med att just de åberopade fyra personerna hörs. Målet rör inte bara dessa personer utan också 40 andra personer. Om de

åberopade personerna hörs i syfte att utreda hur stor kränkningen har varit för deras del, varför ska inte de övriga 40 gruppmedlemmarna också höras? Vad som framkommer i förhören med de åberopade personerna kan inte ha någon bevisverkan i fråga om de övriga 40 gruppmedlemmarnas eventuella kränkning. Om de personliga förhållandena är av betydelse bör inte de åberopade personerna komma i ett bättre bevisläge än de övriga gruppmedlemmarna. Att processen förs i form av en grupptalan utesluter i och för sig inte att skadeståndsbeloppen fastställs helt individuellt.

Om förhören tillåts bör slutligen de tre gruppmedlemmarna, såvida de inte ska höras endast om omständigheter som saknar betydelse för prövningen av deras egna anspråk, vilket staten utgår ifrån inte är fallet, höras under sanningsförsäkran och inte som vittnen, se 15 § lagen om grupprättegång och prop. 2001/02:107 s. 154.

Statens bevisning

I den mån uppgifterna om könsfördelningen på den svenska arbetsmarknaden inte vitsordas av Olivia Rozum åberopar staten intyget från SVF som skriftlig bevisning till styrkande av könsfördelningen på den i målet aktuella svenska arbetsmarknaden. För det fall tingsrätten anser att RB 35:14 är tillämplig på intyget hemställer staten om att få tillåtelse att åberopa intyget i enlighet med nämnda bestämmelse första stycket 3.

Staten önskar snarast möjligt besked från Olivia Rozum i vilken utsträckning det som har angivits ovan (under rubriken "SLU:s överväganden vid valet att använda viktad lottning") beträffande bakgrunden till och SLU:s syften med användandet av viktad lottning kan vitsordas. Om uppgifterna inte vitsordas förbehåller sig staten rätten att åberopa muntlig bevisning angående detta. Det är i sådant fall fråga om att höra någon vid SLU som deltagit i beslutsprocessen. Förhöret kan (från statens sida) tänkas ta cirka 15 minuter och staten kommer att tillse att personen i fråga i sådant fall inställer sig till huvudförhandlingen den 16 februari.

Karin Annikas Persson